

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 70^ή
ἐπί τῇ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων.

Πρὸς τὸν Ἱερό Κλῆρο,
τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες
καί τὸν εὐσεβῆ λαό
τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας μας.

«οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον» (Ἰωάν. 3,16)

Ἀγαπητά μου πνευματικά παιδιά,

Ἄγια νύχτα ἢ σημερινή. Νύχτα κατὰ τὴν ὁποία ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ κατήλθε στὴν γῆ, προσλαμβάνοντας ὀλόκληρη τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἐκτὸς τῆς ἁμαρτίας, μὲ ἀποκλειστικό σκοπὸ νὰ ἀνεβάσει τὴν ἀνθρώπινη φύση στοὺς οὐρανούς καὶ νὰ ἐπαναφέρει τὸν ἄνθρωπο στὸ ἀρχαῖο κάλλος, στὴν προπρωτική ὁμορφιά του, δίνοντάς του τὴν δυνατότητα νὰ γίνεи θεὸς κατὰ Χάριν.

Μέσα στὴν μεγαλόπρεπη καὶ συνάμα ἀπλοϊκὴ περιγραφή τῶν γεγονότων τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελιστὲς Ματθαῖο καὶ Λουκᾶ διαφαίνεται ξεκάθαρα πὼς πρῶτος καὶ κύριος σκοπὸς καὶ στόχος τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν ἐνηνθρώπησε, ὅπως δυστυχῶς φρονοῦν πολλοί, γιὰ νὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο ἠθικά τελειότερο καὶ τὴν κοινωνία πού ζεῖ διακαιότερη. Αὐτὲς τίς δωρεές

μπόρεσαν και μποροῦν νά τίς προσφέρουν στήν ἀνθρωπότητα και ἀνθρωποι μέ ιδιαίτερα χαρίσματα. Οὐδείς ὁμως μπόρεσε νά χαρίσει στόν ἀνθρωπο τήν σωτηρία του. Μόνον ὁ ἐνσαρκωμένος Θεός Λόγος ἔδωσε στόν πεπτωκότα ἀνθρωπο τήν δυνατότητα τῆς σωτηρίας του, ἐν τῷ προσώπῳ Του.

Ὁ Ἰησοῦς μέ τήν ἐνσάρκωσή Του υἱοθέτησε τόν ἀνθρωπο. Τόν ἔκαμε παιδί Του κατά Χάριν. Ἀπό δοῦλο, τόν μετέβαλε σέ ἀρχοντόπουλο, ἀπό παραγιό, σέ τέκνο Θεοῦ. Καί ὡς τέκνο Θεοῦ τόν κατέστησε συγκληρονόμο τῆς Βασιλείας Του.

Αἰτία τῆς σωτηριώδους κίνησης τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἀνθρωπο ἦταν ἡ ἀγάπη. Ἀγάπησε τόν ἀνθρωπο ὁ Θεός ὑπερβαλλόντως. Τόν ἀγάπησε κατά τήν πλάση του, τόν ἀγάπησε κατά τήν παραμονή του στόν Παράδεισο, συνέχισε νά τόν ἀγαπᾶ και μετά τήν πτώση του και τήν ἔξοδό του ἀπό τόν Παράδεισο. Κορυφώθηκε δέ ἡ ἀγάπη Του αὐτή μέ τήν Ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ και Λόγου Του. «Τόσο πολύ ἀγάπησε ὁ Θεός τόν κόσμο, ὥστε τόν Υἱό Του τόν μονογενῆ ἔδωκε, ὥστε κάθε ἕνας πού πιστεύει σέ Αὐτόν νά μὴν χάνεται ἀλλά νά ἔχει ζωὴ αἰώνια» (Ἰωάν. 3,16) γράφει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος στό Εὐαγγέλιό του, ἐνῶ συμπληρώνει στήν πρώτη Καθολικὴ Ἐπιστολή του: «Κοιτᾶξτε μέ πόση ἀγάπη μᾶς ἀγάπησε ὁ Θεός Πατέρας, ὥστε νά ὀνομαστοῦμε παιδιά Του» (Α' Ἰωάν. 3,1).

Αὐτὴν τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἀνθρωπο ἐντοπίζει και ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος στό γεγονός τῆς Γεννήσεως και γι' αὐτό γεμᾶτος θαυμασμό διακηρύσσει: «Τί νά πῶ και τί νά λαλήσω, τό θαῦμα μέ ἐκπλήττει. Ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν ἔγινε παιδί, Αὐτός πού κάθεται σέ θρόνο ὑψηλό και ἀνυψωμένο τοποθετεῖται σέ φάτνη, ὁ ἀνέγγιχτος, ὁ ἀπλός και ἀσύνθετος και ἀσώματος, μέ ἀνθρώπινα χέρια τυλίγεται, Αὐτός πού σπάει τά δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας μέ σπάργανα ἐμπλέκεται, ἐπειδὴ αὐτό θέλει. Θέλει τήν ἀτιμία νά τήν κάνει τιμὴ, τήν ἀδοξία νά τήν ντύσει μέ δόξα, τήν ὕβρη νά κάνει ἀρετὴ. Γι' αὐτό και

λαμβάνει τό δικό μου σῶμα, γιά νά χωρέσω ἐγώ τόν δικό Του Λόγο. Καί ἐπειδή ἔλαβε τήν δική μου σάρκα μοῦ δίνει τό δικό Του Πνεῦμα. Μοῦ λαμβάνει τήν σάρκα γιά νά μέ ἀγιάσει. Μοῦ δίνει τό Πνεῦμα γιά νά μέ σώσει» (Λόγος εἰς τήν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ Σωτήρος, PG 56,388).

Ἀγαπητά μου πνευματικά παιδιά,

2013 χρόνια μετά τήν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀνθρωπότητα, ἔχοντας ἀποστατήσῃ ἀπό τήν πατρική ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, ἀντιλαμβάνεται πλέον ἐναργῶς τίς τραγικές συνέπειες αὐτῆς τῆς ἐπιλογῆς της. Χωρίς Θεό, ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία μεταβλήθηκε σέ ζούγκλα, στήν ὁποία ἐπιβιώνει ὁ ἰσχυρότερος, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ὑποτιμήθηκε σέ τέτοιο βαθμό πού νά θεωρεῖται ὄχι ὡς πρόσωπο τιμημένο μέ τά χαρίσματα τοῦ Θεοῦ, σεβαστό καί ἀξιοπρεπές, ἀλλά ὡς μία ἀπλή βιολογική μονάδα, ἡ ὁποία εἶναι χρήσιμη μόνον ὅταν παράγει ἔργο καί ὑπακούει πειθήνια στίς ἐντολές τῶν ἰσχυροτέρων.

Ἡ κρίση πού διερχόμαστε ἐπιβεβαιώνει τοῦ λόγου τό ἀληθές. Δέν εἶναι ἀληθές ὅτι ὅλα αὐτά πού ὑφιστάμεθα ὡς Ἔθνος ἀλλά καί ὡς παγκόσμια κοινότητα ἔχουν ὡς μοναδική αἰτία τήν ἀποστασία μας ἀπό τόν Θεό καί τήν προσκόλλησή μας στούς ψευτοθεούς τῶν χρημάτων, τῶν κτημάτων, τῶν ἡδονῶν; Δέν εἶναι ἐξ' ἴσου ἀληθές ὅτι τόν Θεό τῶν πατέρων μας τόν χλευάσαμε, τόν ἐνεπαίξαμε, τόν ὄνειδίσουμε καί στήν συνέχεια μέ θράσος καυχηθήκαμε γιά τόν θάνατό Του; Δέν ἤμασταν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πού θελήσαμε νά ἀποχριστιανίσουμε τήν πατρίδα μας, νά καταργήσουμε τήν διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀπό τά σχολεῖα, ὅπως καί τήν ἀργία τῆς Κυριακῆς, νά ἀποκαθελώσουμε τίς ἱερές εἰκόνες ἀπό τοῦς δημόσιους χώρους; Καί ἰδού, σήμερα δοκιμάζουμε τά ἀποτελέσματα τῶν ἐπιλογῶν μας: μοναξιά, πόνο, ἀπελπισία, ἐξουθένωση, συντριβή.

Να δοξολογοῦμε ὅμως τόν Γεννηθέντα Κύριό μας, πού κρίνει τήν δική μας ἀπερισκεψία καί αὐθάδεια μέ ἔλεος καί ἀγάπη. Πού

συνεχίζει νά ἐμφανίζεται στόν κόσμο καί στόν ἄνθρωπο ὡς ἀγάπη. Πού συντηρεῖ τόν κόσμο καί τόν ἄνθρωπο μέ ἀγάπη.

Ἡ σημερινή ἐορτή τῶν Χριστουγέννων ἀποτελεῖ τήν σπουδαιότερη ἀπόδειξη τῆς συνεχόμενης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Ὁ Θεός μᾶς ἀγαπάει. Εἶναι μαζί μας. «Ἐνοικεῖ ἐν ἡμῖν καί ἐμπεριπατεῖ», χαρίζοντας τίς δωρεές του σέ ὅλους, πλουσίους καί φτωχοῦς, ἐπιφανεῖς καί ἀφανεῖς, ἐγγραμμάτους καί ἀγραμμάτους.

Ἄς χαροῦμε λοιπόν γιά τήν ἀγάπη πού ξεχύθηκε στόν κόσμο. Ἄς βγάλουμε ἀπό τίς καρδιές μας τά μαῦρα ἐνδύματα τῆς ἀπελπισίας. Ἄς δοῦμε μέ αισιοδοξία τό μέλλον, μιά πού τό παρελθόν, τό παρόν καί τό μέλλον εἶναι τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστός γεννήθηκε, ἀδελφοί, χαρά στόν κόσμο. «Ἐλάτε, λοιπόν, νά γιορτάσουμε. Ἐλάτε νά πανηγυρίσουμε. Εἶναι παράξενος ὁ τρόπος τῆς γιορτῆς-ὅσο παράξενος εἶναι καί ὁ λόγος τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Σήμερα λύθηκαν τά μακροχρόνια δεσμά. Ὁ διάβολος καταντροπιάστηκε. Οἱ δαίμονες δραπέτευσαν. Ὁ θάνατος καταργήθηκε. Ὁ Παράδεισος ἀνοίχθηκε. Ἡ κατάρα ἐξαφανίστηκε. Ἡ ἄμαρτία διώχθηκε, ἡ πλάνη ἀπομακρύνθηκε. Ἡ ἀλήθεια ἀποκαλύφθηκε. Τό κήρυγμα τῆς εὐσεβείας ξεχύθηκε καί διαδόθηκε παντοῦ. Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μεταφυτεύθηκε στήν γῆ. Οἱ ἄγγελοι συνομιλοῦν μέ τούς ἀνθρώπους. Ὅλα ἔγιναν ἕνα» (Λόγος εἰς τήν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ Σωτῆρος, PG 56). Ὅλοι γίναμε ἕνα.

Αὐτόν τόν ἐνσαρκωθέντα Θεό ἄς προσκυνοῦμε καί ἄς δοξολογοῦμε εἰς τούς αἰῶνας. Ἀμήν.

Μέ πολλές πατρικές ἐόρτιες εὐχές
Ὁ Μητροπολίτης καί πνευματικός πατέρας σας

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἑορδαίας
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ